

gjeringen, at den ikke tydeligt og aabent har udtalt, hvad der var Regjeringens Mening; derfor har jeg søgt at erhverve mig Blæhed om, hvad jeg turde udtale her i Thinget. Jeg havde troet, at det havde været overflødig, jeg havde troet, at det fulgte af sig selv, at, naar Hs. Majestæt befalede mig at forelægge et andet Udkast end det, der var vedtaget heri Thinget i forrige Session, at det dermed maatte være givet for Thinget, at Hans Majestæt ikke bifaldt den Beslutning, som Rigsdagen havde vedtaget; men da jeg saae paa Dagsordenen, at dette ikke var Tilfældet, at man af den Omstændighed, at jeg havde fremlagt dette Forslag, ikke havde fundet sig overbevist om Hs. Majestæts Ikke-Bifald, saa fandt jeg mig foranlediget til strax at meddele Formanden Underretning om, at Hs. Majestæt udtrykkelig havde tilkjendegivet mig, at han ikke bifaldt det af Thinget vedtagne Udkast. Jeg gjorde det, fordi jeg ikke paa nogen Maade vilde, at man, hvis det blev Tilfældet, at den toaarige Forhandling blev spildt, da skulde bebrejde Regjeringen det. Jeg mener, at naar Regjeringen tydeligt og bestemt har udtalt sin Mening, saa kommer Ansvaret for, at den toaarige Forhandling bliver forgæves, ikke til, at hvile paa Regjeringen, men paa Rigsdagen. Det er altsaa aldeles ikke noget Beto, som Kongen har udtalt; Hs. Majestæt har kun tilkjendegivet sin Mening, og jeg troer, at han er berettiget dertil; jeg troer ikke, det er de Thing kan benegte Hs. Majestæts Ret til heri Thinget at lade udtale sin Mening paa hvilket som helst Stadium af Sagen han vil. Jeg har ingenlunde benegtet det erede Things Ret til igjen at tage den Beslutning under Forhandling, som blev vedtagen paa forrige Rigsdag, men jeg har anseet det for en Pligt at underrette det erede Thing om, hvad der var Regjeringens Mening i denne Sag.

For nu at gaae over til hvad jeg anseer for det egentlige Spørgsmaal her, saa vil jeg tillade mig at bemærke, at det Forslag, som foreligger Thinget, gaaer ud paa at nedsætte

en Commissiøn, til at indhente saadanne Oplysninger, som maatte ansees fornødne for at gjøre Forslag til Actionsordre imod Ministeriet, navnlig paa Grund af Forordn. af 26de Juli 1854. Det er i Forslaget udtrykkelig sagt, at denne Commissiøn skal nedsættes i Henhold til Grundl. § 50. De Commissiøner, som nedsættes i Henhold til Grundlovens § 50, have Ret til saavel af offentlige Myndigheder som af private Borgere at fordrø Oplysninger meddelte, mundtlig eller skriftlig. Der er ikke foreskrevet saadanne Commissiøner nogen som helst Indskrænkning, hverken med Hensyn til de Oplysninger, de ville søge, eller med Hensyn til Maaden, hvorpaa de ville søge dem. Derimod bestemmer Grundlovens § 72 og 73, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til Rigsretten. § 72 siger, at Forsølgingsmaaden skal nærmere bestemmes ved Lov. En saadan Lov er udkommen under 3die Marts 1852. Denne Lovs § 18 siger blandt andet: „Folkethinget vælger en offentlig Anklager“; § 26 siger: „Den offentlige Anklager skal gjøre Indstilling til Rigsretten om de foreløbige Undersøgelser, som han anseer for nødvendige“; § 35 siger: „Foreløbige Undersøgelser kunne paa den offentlige Anklagers eller Tiltaltes Indstilling anordnes af Rigsretten“ — hvad de skulde gaae ud paa, bestemmes efter Indstillinger af Rigsretten —; § 36 siger: „Naar Rigsretten bifalder en Indstilling om en foreløbig Undersøgelse, bestemmer den, ved hvem den skal foretages“; § 37 siger: „Er der Grund til at betrykte, at et Vidnesbyrd kunde tabes“ o. s. v., kan Retten anordne, at Vidnesbyrdet modtages under en foreløbig Undersøgelse“; endvidere siger § 60: „Tiltalte afhøres af Formanden angaaende Sagen eller af de øvrige Rigsretsmedlemmer, og endelig siger § 64: „at Vidnerne afhøres af Rigsrettens Formand, som ogsaa bestemmer, om og hvorvidt de skulde stilles imod hinanden til Forhør.“ Disse Bestemmelser, mine Herrer, ere unægtelig af den alleryderste Bigtighed; de ere af den alleryderste Bigtighed for den Anklagede og ville i ingen som helst Sag være af større Bigtighed end netop i de Sager, der anlægges imod